

ønsker at overvære Forhandlingerne. Jeg skal imidlertid her gøre opmærksom paa, at der fra meget sagkyndig Side er rejst et yderligere Spørgsmaal med Hensyn til dette Forhold. Det, der foreslaas i § 3, er kun, at naar Offentligheden udelukkes, skal den være virkelig udelukket, men der gøres ikke nogen væsentlig Forandring med Hensyn til, i hvilke Tilfælde Offentligheden kan udelukkes. Det er bekendt, at det fra meget sagkyndig Side er krævet, at Retterne skulde have en større Adgang, end de har nu efter Retsreformen, til at udelukke Offentligheden. Det er ikke et Spørgsmaal, som jeg ønsker at tage Standpunkt til i Øjeblikket; jeg mener, at det maa være Genstand for en nøjere Overvejelse, inden man kan tage Standpunkt dertil, men jeg gør opmærksom paa, at Spørgsmaalet er rejst, og jeg haaber, at det maa blive Genstand for Overvejelse i det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat.

Endvidere vil jeg — jeg tror ogsaa i nogen Modsætning til den ærede foregaaende Taler — kunne tiltræde Bestemmelserne i §§ 30—31 om Udvidelse af Underretternes Kompetence i Straffesager. Jeg tror, at det er rigtigt, hvad der siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den Landsretsprocedure, som nu finder Sted i saadanne Sager, er overordentlig tung og langsom, og at man vilde vinde meget i Simplificering og Hurtighed ved at henlægge Sagerne til Underretten, og jeg tror ikke, at Sagerne er af anden Art, end at Paakendelse meget vel kan betros ogsaa vore gennemgaaende saa fortræffelige Underretsdommere.

Fremdeles tiltræder jeg Bestemmelsen i § 36, at Nævningerne skal have Adgang til at indgive Benaadningsansøgning ogsaa i Livssager. Det er ikke, fordi jeg har noget tilovers for Nævningeinstitutionen. Som jeg tidligere flere Gange har haft Lejlighed til at udtale i dette høje Ting, er jeg en bestemt Modstander af Nævningeinstitutionen, og jeg kan derfor i og for sig ikke ønske at tillægge Nævningerne et større Myndighedsområde, end de har i Forvejen, men jeg mener, at naar man nu har Nævningerne, og Nævningerne skal dømme i de Sager, der her er Tale om, er det en naturlig Ting, at de ogsaa faar Adgang til at indgive Ansøgning om Benaadning. Hertil kommer en praktisk Betragtning. Det har i andre Lande vist sig, at Nævningerne trykker sig i høj Grad ved at sende en tiltalt til Skaffotet, naar de, om end af Grunde, som ligger ganske udenfor den paagældende Sag, har Medlidenhed med den tiltalte. Hvis man derfor i saadanne Tilfælde ikke aabner en

Ventil for Nævningerne, saaledes at de enten faar Adgang til ganske i Almindelighed at indrømme formildende Omstændigheder eller faar Adgang til i alt Fald at indgive Benaadningsansøgning, risikerer man, at Nævningerne trykker sig overfor Skyldsspørgsmaalet. Man har set mange Gange i andre Lande, at Nævningerne saa har besvaret Skyldsspørgsmaalet benægtende. Nævningerne har været klar over, at det egentlig burde besvares bekræftende, men har dog besvaret det benægtende, fordi de ikke har været en Ventil, gennem hvilken de paa legitim Maade kunde give deres sande Følelser Luft. Jeg tror ikke, at der indtil nu har vist sig nogle af den Slags Vanskeligheder her, men de kunde komme, og jeg finder det rigtigt og naturligt, at man aabner Adgang for Nævningerne til paa regulær Maade at komme frem med deres virkelige Mening i Stedet for at friste dem til at gaa en Omvej, som naturligvis i alle Tilfælde vil være uheldig.

Endelig kan jeg tiltræde Bestemmelsen i § 38, hvorefter der kan ansættes overtallige Dommere i de kollegiale Retter endnu en Tid. Der er ikke Tvivl om, at de kollegiale Retter er stærkt overbebyrdede, og at det derfor, saa længe Procesmaaden vedbliver at være, som den er, er nødvendigt at skaffe dem en Lettelse. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at vi her kun staar ved Begyndelsen af Udviklingen, thi det er vistnok saaledes, at man, da Retsreformen blev skrevet, har taget noget fejl med Hensyn til, hvor Arbejdet egentlig vilde falde. Man mente aabenbart den Gang, at største Parten af Arbejdet vilde falde paa Underdommeren, og man var derfor meget omhyggelig for at faa et større Antal Underdommere. Derimod troede man, at Politimesterstillingen vilde blive langt lettere, og som bekendt oprettede man derfor langt færre Politimesterembeder end Dommerembeder. Endelig troede man, at de kollegiale Retter vilde være kommet langt lettere igennem, end det har været Tilfældet, og man normerede dem derfor med et knapt Personale. Erfaringen har vist, at de kollegiale Retter, Overretterne, er blevet meget stærkt bebyrdede. Ligeledes har Erfaringen vist, at Politimestrene gennemgaaende er overvældede med Arbejde, medens derimod Underdommerne gennemgaaende maa siges at have lette Stillinger. Især gælder det, som det ogsaa har været forudsat i en tidligere Lov, om de Dommere udenfor København, der har Straffe- og Skiftesager. De har gennemgaaende ganske overordentlig lette Stillinger. Jeg anser det for rigtigt, at man nu vedbliver med at an-